

UVOD

Pravo je veoma složena društveno-duhovna tvorevina. Ono je "poput mosta koji spaja dve obale: svet stvarnosti i svet vrednosti.

Povezujući ih ono što učestvuje u tim svetovima, koji su u životu i čoveku izmešani, prožeti i isprepleteni. Stoga, ne samo što se samo što se pravo različito određuje (kao skup normi, specifičan društveni odnos ili vrednost posebne vrste), već se i izučava na više načina (prirodnopravne teorije, pravni pozitivizam i treći put, ni prirodnopravne teorije ni pravni pozitivizam).

Izraz „privatno pravo” nastao je prevodom latinskih reči ius privatum (privatno pravo). Rimski pravници su pravna pravila delili na ius publicum (javno pravo) i ius privatum (privatno pravo) s obzirom na interes koji se pravnom normom štiti. Prema rasprostranjenom mišljenju privatno pravo predstavlja odnos koordinisanih, pravno jednakih subjekata, a javno pravo odnos između nadređenog i podređenog subjekta. Ako bi se ova podela prihvatila, najznačajniji deo privatnog prava je građansko pravo. Naziv građansko pravo potiče iz rimskog prava od reči ius civile (pravo kojim su mogli da se služe samo rimski građani, a ne i stranci).

Građansko pravo u subjektivnom smislu je skup ovlašćenja koja pravnim subjektima u građanskopravnim odnosima priznaju norme objektivnog građanskog prava.

Građansko pravo u objektivnom smislu je grana privatnog prava, koja kao skup pravnih pravila uređuje imovinske odnose.

Osim naziva građansko pravo koristi se ponekad i naziv civilno pravo.

Izraz "Imovinsko pravo" upotrebljava se i kao sinonim za "Građansko pravo".

POJAM I VRSTE PRIMENE PRAVA

Primene prava je ponašanje pravnih subjekata po pravnim normama. Prvenstveni društveni i državni cilj jeste da subjekti prava ostvaruju zahteve izrečene u dispozicijama pravnih normi. Ponašanje po dispozicijama pravnih normi predstavlja dobrovoljnu primenu prava. Ovu vrstu primene prava treba razlikovati od ponašanja po dispoziciji pravne norme koje se vrši iz straha od sankcije a ne iz uverenja u pravednost norme. Ova vrsta primene prava naziva se heteronomnom dobrovoljnom primenom prava. I autonomna i heteronomna primena prava predstavljaju dobrovoljnu primenu prava, jer dispoziciju pravne norme može izvršiti samo subjekt na koga se ta dispozicija pravne norme odnosi. U slučaju nepoštovanja dispozicije pravne norme, subjekt je dužan da se ponaša po sankciji pravne norme. Ta vrsta primene prava predstavlja prinudnu primenu prava. Prinudna primena prava sastoji se iz ponašanja dva subjekta. Prvi subjekt je subjekt koji je povredio dispoziciju a drugi subjekt je državni organ koji, u krajnjoj liniji, treba i silom da primeni sankciju na prvog subjekta (prekršioca dispozicije). Primarna efikasnost pravnih normi je od većeg društvenog značaja, jer i kada se stvari mogu vratiti u pređašnje stanje, izgubljena dobra se nikad ne mogu do kraja nadoknaditi. No, sredstva utrošena u obnovu tih zgrada mogla su biti iskorišćena za druge korisne svrhe.

U pravnoj teoriji se razlikuju i isključiva, kumulativna, alternativna i specijalna primena prava.

Isključiva primena prava postoji kad se na jedan odnos moće primeniti samo jedna pravna norma.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com